

der har ligget uden for Toldbodbommen, men som dog ikke kunne siges at have deltaget i Kampene for Fædrelandet, men dog ville de ifølge Lovforslagets § 1 være berettigede til at kræve deres 100 Kr. Vi have ment, at de, som ganske særlig fortjente Fædrelandets Tak, vare de Folk, som have, hvad man med et almindelig brugt Ord kalder blødt for deres Fædreland, Folk, som virkelig aldeles utvivlsomt have lidt. Der er jo to Kategorier indbefattet heri, Invalider og andre saarede. Hvad Invaliderne angaar, har man jo altid haft Hjerte for dem, men selv om man kan sige, at de forholdsvis ere ret rundelig aflagte, er det dog altid et yderst tarveligt Vederlag, som Staten kan give dem for den Ulykke, der er overgaaet dem, og der er vist ingen, der vil misunde dem, at de faa lidt mere. Hvad de andre Krigere angaar, der ere blevene helbredede for deres Saar, og som ikke have kunnet faa Del i Invalideunderstøttelsen, uagtet vi jo efterhaanden have vedtaget forskellige ret lempeelige Fortolkninger af denne Lov, synes jeg ogsaa, at de kunne have grundet Krav paa at komme med ved denne Lejlighed. De have jo aldrig før faaet noget som helst som Vederlag for deres Lidelser, og der er vel mangfoldige af dem, som uden at de paa nogen Maade kunne paavise en Aarsagsforbindelse mellem deres Saar og deres nuværende Svaghed, alligevel kunne have billigt Krav paa at faa Hjælp, fordi der maa være en vis Formodning om en saadan Forbindelse, om end denne Formodning ikke er tilstrækkelig stor til, at man, selv med den nuværende humane Fortolkning af Loven, kan hjælpe dem ad de gældende Loves Vej. Vi have ment, at naar man indskrænkede Omraadet saa overordentlig stærkt, som vi vilde have gjort ved disse Bestemmelser, kunde vi gaa betydeligt videre end efter Forslagets Ordlyd og vilde altsaa kunne yde en Understøttelse, som var langt større. Vi have foreslaaet 250 Kr. — Tallet kommer det i øvrigt ikke saa meget an paa. Vi tro, at vi ved denne Ordning ville have naaet et Ideal, som det ellers er overordentlig vanskeligt at naa, nemlig at faa noget, der paa en Gang er bedre og dog billigere, noget, som jo hidtil Forsvarssagen har haft Eneret paa. Det er stadig sagt om den, at den kunde gøres bedre og dog billigere, medens man paa andre Omraader ellers altid ser, at Tingene gøres dyrere, uden at de dog derfor altid blive bedre.

Jeg skal for mit personlige Vedkommende — jeg beder bemærket, at jeg siger

for mit personlige Vedkommende, jeg har ikke konfereret med mine ærede Medforslagsstillere derom — sige, at jeg noget deler de Anskuelser, som den ærede Folketingsmand for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) fremsatte i Gaar med Hensyn til det ønskelige i, at Aaret 1848 maatte blive mindet ikke alene ved en Hædersgave til de gamle Krigere, men ogsaa ved et tydeligt Udtryk i Gerning for, at Aanden fra 1848 endnu besjæler det danske Folk. Aaret 1848 var jo i mange Henseender et mærkeligt Aar, men det var jo blandt andet — det vil vist ingen nægte — ogsaa et Aar, hvor Særinteresserne i ganske usædvanlig Grad glemtes over Fædrelandets, et Aar, hvor Offervilligheden var saa stor, som den maaske aldrig har været før, et Aar, hvori de frivillige i Tusindvis strømmede til Fanerne, et Aar, hvor Bønderne kom og afleverede deres bedste Heste til Brug for Forsvaret. Jeg synes derfor, at det vilde have været ganske naturligt, om man havde mindedes dette Aar, ikke blot saaledes, som man nu har foreslaaet, men tillige ved at bevilge en lidt mere rundelig Sum til Forsvaret, end Tilfældet har været. Jeg vilde ikke have fremsat disse Bemærkninger, hvis den ærede Ordfører for det Parti, som hersker her i Folketinget, havde været en Forsvarsnihilist, hvis han nogen Sinde havde udtalt, at han ønskede, at Forsvaret skulde forfalde. Men det er saa langt fra, at Ordføreren tværtimod med en til Dels berettiget Selvfølelse har erklæret, at Forholdene vare ikke nu som i 1864, der var sørget for, at vor Hær, naar den rykker ud, ikke skulde komme til at rykke ud med islandske Nattrøjer og ikke skulde møde med utidssvarende Vaaben. Det erkender jeg, og det glæder jeg mig over, jeg ser deri et Bevis paa, at Anskuelserne om dette meget omstridte Spørgsmaal dog ikke ere saa uhyre forskellige, som man kunde være tilbøjelig til at antage. Men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at der mangler meget. Det er sandt, at vi have Uniformer, det er sandt, at vi have Geværer, men det er ogsaa sandt, at vi savne Krudt og Kugler, og det skal der dog ogsaa til for at kunne forsvare sig. Jeg vilde ikke under nogen Omstændighed i Anledning af 1848 have foreslaaet en Bevilling til Københavns Landbefæstning, thi jeg ved, at der derom er Uoverensstemmelse i Anskuelserne, dels paa Grund af den Maade, hvorpaa Fæstningen er bleven til, dels fordi Reformpartiet i det hele vil have dette Spørgsmaal skudt ud og ikke udtale sig endelig om, hvorvidt